

LA PROPERA ESTACIÓ

Em llevo en un prat verd ple de flors,
fa olor de ginesta i herba humida,
puc escoltar la remor d'un petit rierol,
que corre fins arribar a un llac d'aigua cristalina.

Em sento viva i lliure
no tinc cap preocupació ni responsabilitat.
Un sol tebi m'acaricia la pell
i una brisa suau els cabells em pentina.

Tot és tranquil·litat i pau,
veig com els núvols corren lentament
en un cel clar, net i blau,
els uns formen una figura, els altres s'acaben fonent.

Torno a tancar els ulls
i en obrir-los ja no sóc on era abans,
em trobo enmig d'un bosc profund
i l'olor de la pluja m'inunda.

Rodejada d'arbres, veig com cauen les fulles
formant un núvol tot al meu voltant,
podria passar-me tot el dia mirant-les
hipnotitzada, com si fossin fades dansant.

El paisatge és ple de tons marronosos,
el Sol es filtra entre les branques.
Intento aixecar-me, però no ho aconseguixo
com si el meu cos sentís el pes dels arbres.

De sobte el mar de fulles m'engoleix
i començo a caure avall i més avall
com si em trobés dins d'un forat negre,
que per més que t'hi endinses no s'acaba mai.

Finalment caic en un terra flonjo i còmode
el seu tacte és agradable i suau,
escolto onades xocar les unes amb les altres
i a la boca sento el gust de la sal.

La brisa marina em va desvetllant
i estirada veig un cel estrellat
on els estels llueixen com si fossin diamants,
il·luminats per una preciosa lluna plena.

Giro el cap d'una banda a l'altra
i a la llunyania albiro un petit far.

M'aixeco i lentament començo a caminar
cap aquella claror que cada cop és més brillant.

Quan hi arribo el focus m'enlluerna,
no veig res més que llum blanca.
Sense adonar-me'n la claror m'atrapa
i de sobte sento una fredor estranya.

A poc a poc torno a recuperar la visió
i sota els peus nus sento la punxada del glaç.
Ara veig volves de neu en un cel grisós,
i el so d'un fil de música em fa tornar a la realitat.

Em trobo davant d'una casa de fusta i maó,
d'on surt fum per una vella xemeneia.
A la porta hi ha penjada decoració
i una dolça olor de xocolata calenta m'atrau cap a ella.

No és tancada i puc entrar,
però abans que pugui arribar a la taula guarnida,
algú em toca el braç i em sacseja
i sento un altaveu que diu: "Propera estació, Terrassa Rambla"

Clàudia Verdés
1r ESO B